

THY MASTERCLASS 2003

INDHOLD

Thisted Musikteater, fredag den 29. august	side 5
Ansgarkirken, Øster Jølby, lørdag den 30. august	side 9
Klitmøller Kirke, lørdag den 30. august	side 13
Limfjordscentret Doverodde, søndag den 31. august	side 16
Thisted Musikteater, søndag den 31. august	side 20
Viborg Musiksal, mandag den 1. september	side 23
Sjørringvold Efterskole, tirsdag den 2. september	side 25
Kirsten Kjærs Museum, tirsdag den 2. september	side 27
Hillerslev Kirke, onsdag den 3. september	side 28
Thisted Musikteater, torsdag den 4. september	side 30
Thisted Musikteater, fredag den 5. september	side 32
Skolekoncerter	side 34

Lærerne

Craig Goodman er kunstnerisk leder af Thy Masterclass. Han er selv uddannet af de største navne inden for fløjtespillet som Jean-Pierre Rampal og James Galway. Udover at undervise som professor i fløjtespil og kammermusik ved konservatoriet i Strasbourg er han en skattet solist og kammermusiker i koncertsale fra Carnegie Hall til Paris og Moskva.

Daniel Blumenthal er klaverprofessor ved Det Kgl. Flamske Konservatorium i Belgien. Han begyndte sine musikstudier som femårig (!) og uddannede sig både i Europa og USA.

Han er en særdeles aktiv koncertpianist både som solist, akkompagnatør og kammermusiker. David Blumenthal har foretaget mere end 50 CD-indspilninger.

Cellisten **Morten Zeuthen** er uddannet ved Det Kgl. Danske Musikkonservatorium i København, hvor han nu selv er professor. Han har gjort sig stærkt gældende både som solist og kammermusiker. Gennem 18 år var han medlem af den berømte Kontrakvartet, og som solist har han bl.a. lavet fremragende indspilninger af Bachs seks solosuiter for cello.

Elisabeth Zeuthen Schneider er ligeledes uddannet ved Det Kgl. Danske Musikkonservatorium, hvor hun nu er docent i violin og kammermusik. Efter at have fungeret som koncertmester i Det Kgl. Kapel og Radiosymfoniorkestret helliger hun sig nu sin undervisning og optræden som solist og kammermusiker rundt om i Europa.

Hans Abrahamsen er en fremtrædende dansk komponist, hvis værker spilles i koncertsale over det meste af verden. Desuden har han gjort sig bemærket med en række virtuost udførte ensembletransskriptioner af andre komponisters værker. Han er nu docent i instrumentation og musikteori ved Det Kgl. Danske Musikkonservatorium.

Deltagerne 2003

Álvarez, Eblis, komponist, Columbia
Andersen, Dennis Ricknagel, trompet, DK
Baublyte, Lina, fløjte, Litauen
Burkins, Reinis, fagot, Letland
Brunchmann, Dominique, slagtøj, Canada
Ceresa, Agita, fløjte, Letland
Ekelöf, Tittit, cello, Sverige
Gehring, Andrea, kontrabas, Tyskland
Gerhardt, Lea, basun, DK
Heichelbech, Julien, viola, Frankrig
Jensen, Stine Mogenshøj, horn, DK
Jespersen, Jakob Bloch, sang, DK
Karslian, Juliana, klaver, Rusland
Koltai, Katalin, guitar, Ungarn
Pacewicz, Artur, klaver, Polen
Diana Roche, violin, Spanien
Roth, Mari-Katariina, violin, Finland
Struck, Jesse, klarinet, USA
Zilman, Valeri, cello, Rusland
Zuzanski, Pawel, violin, Polen

TM 1998

ÅBNINGSKONCERT THISTED MUSIKTEATER, FREDAG DEN 29. AUGUST KL. 19.30

Antonin Dvorák (1841–1904), Dumkytrio i e-mol op. 90 (1890–91)

1. e-mol 2. cis-mol 3. A-dur
4. d-mol 5. Es-dur 6. e-mol

violin: Elisabeth Zeuthen Schneider
cello: Morten Zeuthen
klaver: Daniel Blumenthal

Elliot Carter (f. 1908), Enchanted Preludes (1988)

fløjte: Craig Goodman
cello: Morten Zeuthen

Per Nørgaard (f. 1932), Lerchesang (1988)

Leggiero, ma espressivo

fløjte: Craig Goodman
violin: Elisabeth Zeuthen Schneider
cello: Morten Zeuthen

Hans Abrahamsen (f. 1952),

8 Canons af J.S. Bach (arrangeret 1994)

fløjte: Agita Cerusa, Letland
klarinet: Jesse Struck, USA
vibrafon: Dominique Brunchmann, Canada
guitar: Katalin Koltai, Ungarn
klaver: Juliana Karlslian, Rusland
violin: Diana Roche, Spanien
cello: Tittit Ekelöf, Sverige

TM 2001

Antonin Dvorák (1841-1904) hentede sine væsentligste inspirationer fra to kilder: de store klassikere, hvor især kærligheden til og fortroligheden med Mozart, Beethoven og Schubert fik stor betydning for ham, og den tjekkiske folkemusik, som han havde kendt fra sin opvækst i en böhmisk landsby.

Dvorák bevægede sig hjemmevant i de klassiske former og blev ved siden af Brahms den betydeligste symfoniker i slutningen af århundredet. Blandt hans ni symfonier har den sidste Fra den nye verden opnået en utrolig popularitet; men han skrev også en lang række kammermusikværker inden for de klassiske former. Ikke mindre end 14 strygekvartetter har han komponeret foruden den berømte klaverkvintet og anden kammermusik.

Karakteristisk for periodens musik er den nationale tone, som er inspireret af folkemusikken. Eksempelvis komponerer Chopin polske mazurkaer og Grieg Norske danse. Med komponister som Smetana, Dvorák, Janáček og siden hen f.eks. Kodaly og Bartók opstår der et nyt musikalsk centrum i Tjekkiet og Ungarn.

En slavisk tone møder vi ikke alene i Dvoráks yndede orkesterdanske, men

f.eks. også i hans Dumkytrio, den sidste af hans i alt fire klavertrioer. Navnet stammer fra trioens anvendelse af de slaviske folkelige musikformer dumka og furiant. Dumkaen er en melankolsk, folkelig ballade, oftest i mol som i denne trio, hvor fire af de seks satser er molsatser. Furianten er en rytmisk markeret, munter dansesats.

Kombinationen af disse to balladeformer skaber her i trioens en række spændende kontraster, især mellem strygernes smukke melodier og klaverets spændstige, til tider humoristiske rytmer og klange. Trioen har seks satser i alt, men de tre første spilles attacca (uden pause mellem satserne).

Elliot Carter voksede op i New York og blev uddannet ved Harvard University i litteratur og musik. Han studerede siden i Paris hos bl.a. Nadia Boulanger. Carters udgangspunkt var neoklassikken, men han skiftede omkring 1945 stil i retning af et udpræget modernistisk, atonalt tonesprog, der senere placerede ham som en nøglefigur i den eksperimenterende musik efter krigen; således opfandt han begrebet metrisk modulation, der tillod ham at arbejde med flere tempi på én gang og lade flere selvstændige forløb gribe ind i hinanden og undertiden for-

løbe samtidigt (hans 3. strygekvartet fra 1973 er opdelt i to duoer, der spiller hhv. fire og seks forskellige satser på samme tid).

Carter har sammenlignet Enchanted Preludes (Fortryllede Præludier) med en scherzo af Mendelssohn. Det er musik af samme stof som tryllestøv – fuld af triller og tremoli. Skønt begge instrumenter spiller forskellige stemmer i hvert sit tempo, søger de at udtrykke den samme alfestemning. Musikken er virtuos og hundesvær at spille – den stiller selv modne musikere med fuldendt teknik på prøve!

Per Nørgaard

Per Nørgaard, der regnes for én af vortids betydeligste danske komponister, var fra 1965 lærer i komposition ved Det Jyske Musikkonservatorium i Århus, fra 1987 som professor. Her uddannede han indtil 1995, hvor han tog sin afsked for at få bedre tid til at komponere, en række betydelige yngre komponister, bl.a. Hans Abrahamsen. Sammen med den nyligt afdøde rektor Tage Nielsen og kollegaen Karl Aage Rasmussen skabte han desuden et miljø for ny musik, der blev et kvalificeret, livskraftigt og nyorienteret alternativ til konservatoriet i København. I 1974 modtog Per Nørgaard Nordisk Råds musikpris for operaen *Gilgamesh* (1972) og i 1996 som den første danske komponist Léonie Sønning's Musikpris. Senest blev Per Nørgård – som både den første dansker og den første komponist i rækken – i 2000 hædret med Hamburg bys *Medaille für Kunst und Wissenschaft* (Medalje for Kunst og Videnskab). Nørgaard er uhyre produktiv, og hans kompositioner omfatter næsten alle genrer, bl.a. operaer, balletter, symfonier, koncerter, vokal- og kammermusik og værker for soloinstrumenter (bl.a. klaver, guitar og cello).

Trioen *Lerchesang* er tilegnet Louise Lerche forud for den 17. sæson i 1988 på *Lerchenborg Slot* ved Kalundborg, hvor ensemblet *The Elsinore Players* fra

Århus var de inviterede musikere. Louise Lerche arrangerede omfattende og idérige sommerfestivaler for ny musik af ofte internationalt tilsnit, og adskillige af Europas mest fremtrædende komponister har gæstet Danmark for første gang på dette fine rokokoslot.

Denne musikalske hyldest til Louise Lerche er kort og leggyg, ma *espressivo* på en måde, som er meget Nørgaardsk.

Hans Abrahamsen studerede fra 1969 først horn, senere musikteori som hovedfag på Det Kgl. Danske Musikkonservatorium i København, hvor han i dag er docent i instrumentation og musikteori.

Hans Abrahamsen

Som komponist er han elev af bl.a. Per Nørgaard og Pelle Gudmundsen-Holmgreen, og allerede som 21-årig komponerede han en strygekvartet, Preludes (1973, rev. 1976), som straks placerede ham som en af de mest interessante komponister i sin generation.

I de følgende år komponerede han sine kendteste værker, Walden og Winternacht (1976-78), hvoraf det sidste findes i tre forskellige cd-indspilninger med fremragende udenlandske ensembler. I 1982 uropførtes hans Nacht und Trompeten (1981) af Berlinerfilharmonikerne med en af Tysklands store komponister, Hans Werner Henze, som dirigent.

I 1980'erne komponerede han bl.a. Märchenbilder (1984) for kammerorkester, nogle værker for soloinstrumenter samt Lied in Fall (1987) for cello og kammerorkester. Efter mange års kompositionspause, hvor Abrahamsen dog præsenterede en håndfuld virtuost udførte ensemble-transskriptioner af andre komponisters værker, kom han igen med sin klaverkoncert fra 2000, som har vakt betydelig opmærksomhed herhjemme og i udlandet. Koncerten blev uropført på Ultima Festivalen

i Oslo med Anne Marie Abildskov (gift med Abrahamsen) som solist.

Om de otte kanoner

fortæller Hans Abrahamsen:

Tid er den dimension, som musik klinger i. Men noget musik overskrider tiden på flere planer. Dels ved i det enkelte værk at lukke op for en tid, der transcenderer vores almindelige tidsopfattelse, men også ved – så at sige – at overskride sin egen tidsbundethed. Mit første møde med disse otte Bach-kanoner kommer ind under begge kategorier.

En af mine venner havde lånt Bachs Kunst der Fuge i en indspilning med Ars Antiqua, Köln. Han bad mig om at overspille den til sig på bånd. Det gjorde jeg, imedens jeg lyttede til musikken i det fjerne. Det er et utroligt stykke musik. Jeg sad i et rum noget derfra, og pludselig hører jeg en musik, der ikke er Bach. Den lyder som værende fra i dag. Som en krydsning imellem en amerikansk minimalist, måske Steve Reich, og den lettiske komponist Arvo Pärt. Jeg løber ind til grammofofonen for at se, hvad der sker, og ser, at der efter Kunst der Fuge er endnu mere Bach: en samling af små kanoner, som Bach har skrevet på forskellige tidspunkter i sit liv. Jeg var frapperet.

Jeg blev så optaget af disse kanoner, at jeg lavede en version af dem for ensemble. Jeg gjorde ikke meget ved Bach bortset fra, at jeg vælger en instrumentation med nogle instrumenter, som Bach ikke kunne have valgt. Hver kanon er et vindue ind i andre tidsdimensioner – ja, det er gådefuldt.

TM 1999

ANSGARKIRKEN, ØSTER JØLBY, LØRDAG DEN 30. AUGUST KL. 16.00

Sjørringvold Efterskole, Sjørring, tirsdag den 2. september kl. 19.30

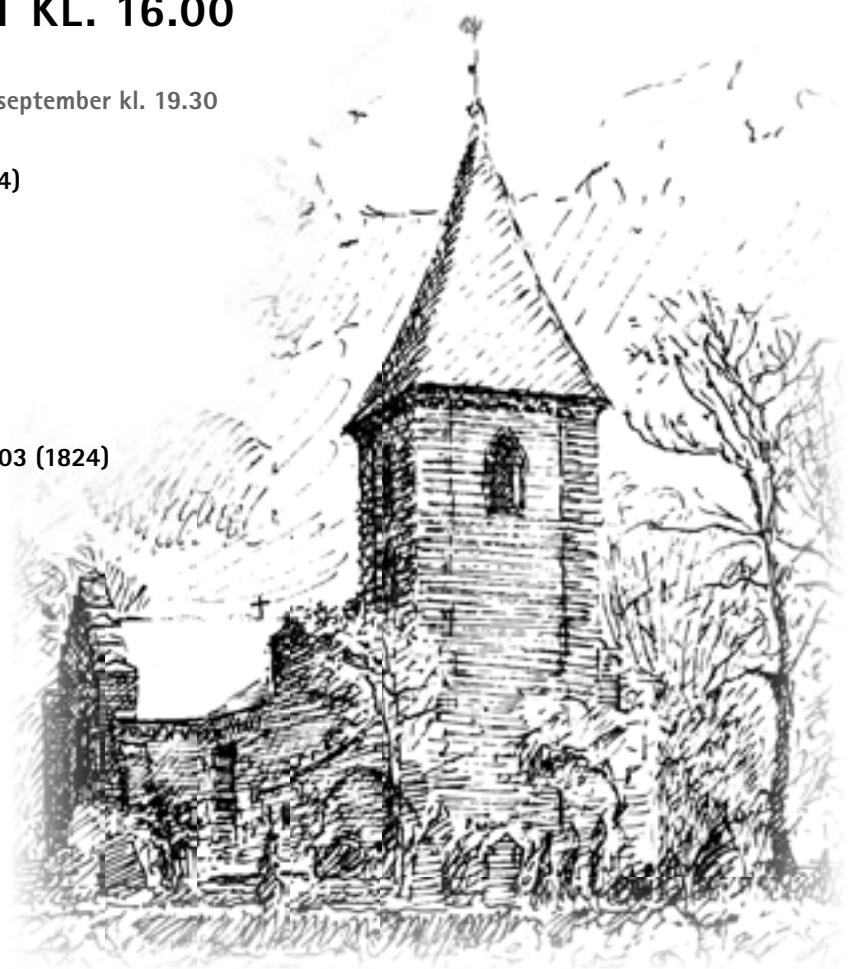
Carl Nielsen (1865–1931), Serenata invano (1914)

klarinet: Jesse Struck, USA
 fagot: Reinis Burkins, Letland
 horn: Stine Jensen, Danmark
 cello: Valeri Zilman, Rusland
 kontrabas: Andrea Gehring, Tyskland

Franz Schubert (1797–1828), Oktet i F-dur D. 803 (1824)

Adagio – Allegro
 Adagio
 Allegro vivace – Trio
 Andante med variationer
 Menuetto: Allegretto
 Andante molto – Allegro

1.violin: Pawel Zuzanski, Polen
 2.violin: Mari-Katariina Roth, Finland
 bratsch: Julien Heichelbech, Frankrig
 cello: Valeri Zilman, Rusland
 kontrabas: Andrea Gehring, Tyskland
 klarinet: Jesse Struck, USA
 fagot: Reinis Burkins, Letland
 horn: Stine Jensen, Danmark

Ansgarkirken i oktobersol · Karl Johan Larsen, den 5. oktober 1985

TM 1998

Serenata invano?

Den danske komponist, violinist og dirigent **Carl Nielsen** er en af de største skikkelser i dansk musik, og hans indflydelse på de følgende generationer af danske komponister har været betydelig. Især fra begyndelsen af 1960'erne har hans værker desuden vundet stadig større international opmærksomhed og anerkendelse. Carl Niensens produktion spænder over bl.a. orkester-, kammer- og klavermusik, koncerter, operaer og anden scenemusik og ikke mindst en perlerække af danske sange.

Allerede Carl Niensens to første symfonier (1892 og 1902) viser en bevægelse bort fra romantikkens harmonisk baserede sats i retning af en tematisk udviklende, mangestemmig skrivemåde, som sammen med en utraditionel benyttelse af tonaliteten (med bl.a. kirketonale indslag) videreudvikles i de følgende symfonier. I den 6. og sidste (Sinfonia semplice, 1925) er det kammermusikalske – som i fløjte- og klarinetkoncerten fra samme tid – stærkt fremtrædende; her peger humoristiske og groteske indslag i retning af en nyorientering.

Nielsen skrev *Serenata invano* (Forgæves serenade) i 1914 på opfordring af en gruppe musikere fra Det Kgl. Kapel,

som planlagde en turné, hvor bl.a. Beethovens Septet (for klarinet, fagot, horn, violin, bratsch, cello og kontrabas) stod på programmet. Serenaden, hvis lidt usædvanlige besætning sikkert er valgt for at matche Beethovens instrumentarium, skrev Nielsen på få dage i maj på et tidspunkt, hvor også de første ideer til hans 4. symfoni (Det Uudslukkelige) opstod – og hvor en alvorlig krise i hans ægteskab udviklede sig.

Titlen *Forgæves serenade* antyder værkets karakter af forgæves kurmageri, og det er muligt, at komponisten har haft en bestemt episode i tankerne, da han om den afsluttende march sagde: Ja, og så sjosker de af. De ømme følelser var forgæves og blev ikke gengældt. Carl Nielsen har på den baggrund valgt at skrive en serenade med en let parodisk og humoristisk karakter. Vi digter med på musikken:

Et lille selskab stiller sig op foran den skønnes vindue og begynder – i lidt kejtede vendinger – en Nocturne. Da den ikke virker, bliver hornet og siden klarinetten mere lyriske i tonefaldet, hvorefter hornet igen træder til med sin smukke, klangfulde tenor. Alle anstrengelser er forgæves; den smukke lukker vinduet. Selskabet istemmer nu en bred Adagio-idyl, som bestemt

vil smelte hendes hjerte, men hun forbliver uinteresseret; også selv om klarinetten forsøger sig med lange koloraturer – hun slukker lyset. Nu anslår selskabet en maskeradestemning, men det får hende blot til at trække gardinet for. De muntre musikanter giver hende en afskedssalut – og sjosker af.

Den romantiske lieds historie indledes med **Franz Schuberts** mere end 600 klaverledsagede sange, og det er frem for alt Schuberts geniale evne for at skrive lyriske, sangbare melodier, som præger hans store produktion. Den omfatter foruden liederne otte symfonier, klaversonater, kammermusik, kirkemusik og flere sceniske værker.

Også inden for instrumentalmusikken, hvor wienerklassikerne, især Beethoven, var det oplagte forbillede, gør Schuberts melodiske sans sig gældende; men i stedet for Beethovens målrettede, klassisk formbevidste udtryksmåde sætter Schubert en lyrisk musikalsk fortælling om rejser i et musikalsk landskab, hvor der bestandig dukker nye overraskelser op – men hvor også gentagelsen bliver en vigtig pointe i formen. Det er ikke mindst Schuberts glæde ved gentagelsen, der betinger værkernes »himmelske længde«, en

karakteristisk, som Schumann kærligt-ironisk brugte om finalen til den store C-dursymfoni fra 1828.

Oktetten i F-dur fra 1824 er en vigtig forstudie til den store C-dursymfoni. Med rundt regnet en times spilletid er oktetten et stort dimensioneret værk, der med sin besætning på tre blæsere, strygekvartet og kontrabas i virkeligheden er en – frit formet – kammersymfoni.

Efter den udstrakte hovedsats og den ikke mindre bredt anlagte Adagio følger – som det hører sig til – en Scherzo. I stedet for den finale, som i symfonien normalt følger Scherzoen, sætter Schubert et tema med syv variationer og derefter en Menuet (Allegretto), før værket rundes af med den store slutsats (Andante molto – Allegro).

Således spænder oktetten vidt: på den ene side har den iørefaldende symfoniske kvaliteter, på den anden side knytter den an til rokokotidens mangesatsede underholdningsmusik (f.eks. divertimentoet), hvortil Mozart kort tid forinden havde bidraget.

TM 1998

Daniel Blumenthal underviser

KLITMØLLER KIRKE, LØRDAG DEN 30. AUGUST KL. 19.30

Kirsten Kjærs Museum, Langvad, tirsdag den 2. september kl. 19.30

Peter Erasmus Lange-Müller (1850-1926), Klavertrio i f-mol op. 53 (1890)

Moderato con moto

Allegro piacevole – l'istesso tempo (scherzando) – Tempo I

Allegro con brio, ma non troppo presto

klaver: Artur Pacewicz, Polen
 violin: Diana Roche, Spanien
 cello: Tittit Ekelöf, Sverige

Ingolf Dahl (1912-1970), Duettino concertante (1966)

Alla marcia

Arioso accompagnato

Fughetta (Allegro moderato ed energico)

Presto Finale (Prestissimo)

fløjte: Agita Cerusa, Letland
 slagtpøj: Dominique Brunchmann, Canada

Johannes Brahms (1833-97),

Klavertrio nr. 3 i c-mol op. 101 (1886)

Allegro energico

Presto non assai

Andante grazioso

Allegro molto

klaver: Artur Pacewicz, Polen
 violin: Diana Roche, Spanien
 cello: Tittit Ekelöf, Sverige

Klitmøller Kirke

TM 1998

Duet med vindharpe

Den danske komponist **Peter Erasmus Lange-Müller** fik privatundervisning i klaver og teori, men var som komponist stort set selvvlært. I 1874 var han medstifter af Koncertforeningen og et par år meddirigent – den eneste faste stilling, han beklædte. Et dårligt helbred medførte, at han tidligt trak sig

elsker vort land.

Klavertrioen op. 53 regnes for et af de mest vellykkede danske kammermusikværker i 1800-tallet.

1. sats er en bredt anlagt sonatesats med et vuggende hovedtema i 6/8 og et enkelt, melodøst sidetema.

tilbage fra det offentlige musikliv.

Hans produktion omfatter dramatiske værker, instrumentalmusik, korværker og hen ved 250 klaverledsagede sange, der gør ham til den største danske romanceskomponist i generationen efter Peter Heise. Også korsatser og romancer i nogle af hans sceneværker er blevet folkeejede; det gælder specielt musikken til Holger Drachmanns eventyrspil *Der var engang med midsommervisen*

Vi

2. sats i Des-dur følger senromantikken praksis ved at kombinere en langsommere sats med en Scherzo: en lyrisk syngende Allegretto omrammer et staccato-scherzando-afsnit.

3. sats i F-dur er harmonisk farverig, dramatisk og medrivende musik; specielt klaverstemmens virtuose udformning sætter selv modne pianister med fuldendt teknik på prøve.

Den amerikanske komponist, dirigent og pianist **Ingolf Dahl**, hvis forældre kom fra Sverige og Tyskland, fik sin første uddannelse i Köln. På grund af det nazistiske styre flygtede han senere til Schweiz, hvor han i Zürich fortsatte sin uddannelse på konservatoriet og universitetet. Senere studerede han komposition hos Nadia Boulanger.

I 1938 forlod han Europa og slog sig ned i Los Angeles, hvor han fra 1945 til sin død var knyttet til University of Southern California som lærer i komposition, direktion og musikhistorie. Derudover gjorde han sig gældende som komponist, dirigent, pianist og gæsteforelæser. På grund af sine mange aktiviteter som lærer, dirigent og udøvende musiker havde Dahl kun begrænset tid til at komponere, og da han arbejdede meget langsomt og

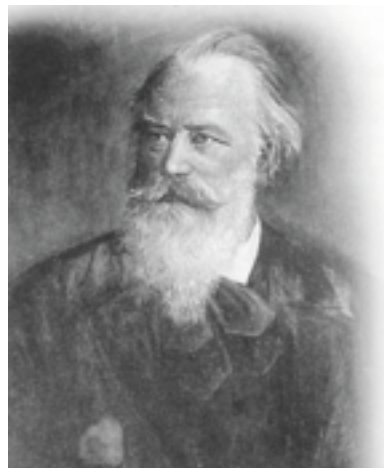
omhyggeligt, er hans produktion relativt begrænset. Hans tidligste værker er påvirket af 1920'ernes atonale og stærkt dissonerende tolvtonemusik (Schönberg, Webern og Berg); men senere førte kontakten til amerikansk musik og ikke mindst samarbejdet med Igor Stravinsky til en tonal og formmæssig forenkling og en udtalt interesse for den raffinerede klang og den instrumentale virtuositet.

Ingolf Dahls Duetтино Concertante for fløjte og slagtøj er et livfuldt jazzinspireret værk, der tydeligt viser indflydelsen fra Stravinsky – specielt i det rytmiske drive – men også i høj grad komponistens egen personlighed.

Med værkets store kontraster, der rækker fra begyndelsens indadskuende *con delicatezza*-motiv til mere udadvendt og dramatiske udtryksformer, udnytter Dahl de instrumentale ressourcer på en måde, så instrumenterne ikke begrænses til deres stereotype roller: rytmisk underlægning for slagtojets vedkommende og lyrisk-melodisk udfoldelse for fløjten. I stedet udfolder værket sig som en veloplagt dialog mellem de to instrumentalister, hvor dramatisk intensitet veksler med meditativ ro.

Dahl har komponeret de fire satser sammen uden pauser. De meget forskellige

afsnit er så sammenvævede, at værket opleves som en organisk helhed.

Johannes Brahms efterlod sig 24 stort anlagte kammermusikværker, heraf 17 med klaver. I hans samlede produktion har kammermusikken derfor samme vægt som de fire symfonier, liederne og klavermusikken.

3. klavertrio op. 101 er måske den mest koncentrerede af Brahms kammermusikværker. 1. sats beherskes af et rytmisk markant og lidenskabeligt hovedtema med et iørefaldende triolmotiv og et mere syngende og afdæmpet sidetema (*forte ma cantando*) fremført af cello og violin. Gennemførigsdelen, der kom-

binerer og bearbejder de to temaer, leder til en kort og fyndig reprise; i 2. sats spiller klaveret et unison, kort og bølgende tema ledsaget af violin og cello med påsat dæmper. I midterdelen besvares klaverets akkordiske motiv af strygernes stigende *pizzicati*.

3. satsen, *Andante* i C-dur, viser Brahms fra den elskværdige side. Violin og cello indleder denne langsomme sats med sine subtile rytmiske komplikationer. Violinen præsenterer hovedtemaet, der overtages af klaveret; resten af satsen er formet med vægt på et forfinet vekselspil mellem strygere og klaver. 4. sats åbner med en tilbagevenden til c-mol. Violinen fører an i præsentationen af det robuste og vitale hovedtema, der straks anslår den kompromisløse og dramatiske stemning fra 1. satsens *allegro energico*. Satsen kulminerer i en klangfuld og bredt anlagt koda i C-dur.

Om trioen op. 101 i c-mol sagde Elisabeth von Herzogenberg, gift med Brahms' gode ven, komponisten Heinrich von Herzogenberg:

Efter min mening tegner trioen et billede af Johannes Brahms, der er mere vellignende end noget fotografi.

LIMFJORDSCENTRET DOVERODDE, SØNDAG DEN 31. AUGUST KL. 16.00

Hillerslev Kirke, onsdag den 3. september kl. 19.30

Toru Takemitsu (1930–1996), *Toward the Sea I* (1981) *The Night – Moby Dick – Cape Cod*

fløjte: Lina Baublyte, Litauen
guitar: Katalin Koltai, Ungarn

Samuel Barber (1910–1981), *Dover Beach op. 3* (1931)

baryton: Jakob Bloch Jespersen, Danmark
1. violin: Mari-Katariina Roth, Finland
2. violin: Pawel Zuzanski, Polen
bratsch: Julien Heichelbech, Frankrig
cello: Valeri Zilman, Rusland

(Se tekst side 19)

Francis Poulenc (1899–1963), *Sonate* (1922)

Allegro moderato: *Grazioso*

Andante: *Très lent*

Rondeau: *Animé*

horn: Stine Jensen, Danmark
trompet: Dennis Andersen, Danmark
basun: Lea Gerhardt, Danmark

Carl Nielsen (1865–1931), *Strygekvarteret nr. 1 op. 13 i g-mol* (1888)

Allegro energico

Andante amoroso

Scherzo: Allegro molto

Finale: Allegro (inquieto)

1. violin: Mari-Katariina Roth, Finland

2. violin: Pawel Zuzanski, Polen

bratsch: Julien Heichelbech, Frankrig

cello: Valeri Zilman, Rusland

Doverodde

Den stort set selv lærte japanske komponist **Toru Takemitsu** beskæftigede sig med både vestlig avantgarde og traditionel japansk musik, og mange af hans værker, f.eks. *November Steps* (1967), forsøger at bygge bro mellem de to kulturers udtryksformer. Han skrev også musik til omkring 90 film.

Toward the Sea, hvis enkelte satstitler refererer til den amerikanske forfatter Herman Melville (*Moby-Dick* m.fl.), er poetiske og klangligt raffinerede stemningsbilleder, hvis lyriske fløjtestemme vidner om inspirationen fra Ravel og Debussy.

Selv sagde Takemitsu, at *Toward the Sea* består af drømmeagtige fragmenter, der associerer til natstemninger og – i 3. sats – til daggryet over et roligt hav.

Referencer til naturen er et tilbagevendende træk i Takemitsus værker, især vand er et vigtigt billede. I de værker, hvor forestillingen om vand indgår, bruger han et motiv konstrueret af tonerne Eb, E og A (SEA). Ved at tage udgangspunkt i denne enkle figur fremkommer en sekvens af motiver, som er grundlaget for såvel de melodiske linjer som for en karakteristisk klanglig atmosfære – en »havets tonalitet«.

De tre satser, som *Toward the Sea* består af, var Takemitsus bidrag til Greenpeace's kampagne »Red hvalen« i 1981.

Den amerikanske komponist **Samuel Barber** blev allerede i 1924 som 14-årig optaget på Curtis Institute i Philadelphia, hvor han indtil

1931 studerede komposition, klaver og sang. I 1936 vandt han The American Academy's Prix de Rome, og i Rom blev hans 1. symfoni opført samme år.

Barbers værker hører til i en lyrisk, neo-romantisk udtryksverden. De lyriske-romantiske kvaliteter er fremherskende i bl.a. *Dover Beach* op. 3 (1931), cellosonaten op. 6 (1932), den 1. symfoni op. 9 (1936), *Knoxville: Summer of 1915* for sopran og orkester op. 24 (1947) og operaen *Vanessa* fra 1957.

Barber, der havde en smuk barytonstemme, medvirkede selv ved førsteopførelsen af *Dover Beach*. Værket – med tekst af Matthew Arnold – viser den 21-åriges evne til at komponere »vanskelige« tekster; sangstemmen og

de fire strygere tolker natstemningen ved Dovers klinter på en måde, som på den ene side viser Barbers udsøgte talent som vokalkomponist; på den anden side peger strygernesatsens udformning allerede mod, at han senere blev nationalt og internationalt fejret for sin strygekvartet op. 11 fra 1938. Her indtager den langsomme sats i versionen for strygeorkester (*Adagio for strygere*) en særlig status i USA: den blev spillet ved bl.a. præsident Eisenhowers og Einsteins begravelse.

Komponisten **Francis Poulenc** tilhørte gruppen *Les Six* (De Seks), som repræsenterede neoklassikken i Frankrig. Inspireret af maleren og digteren Jean Cocteau og komponisten

Erik Satie reagerede De Seks mod Debussy og den franske impressionisme, hvis drømmende passivitet de ville erstatte med vitalitet og klarhed. Gruppen, der blev stiftet i 1918, bestod foruden Poulenc af bl.a. Arthur Honegger, Darius Milhaud og Germain Tailleferre.

Som repræsentant for den franske neoklassik er Poulencs musik præget af musikantisk elegance og vid – og af et raffineret polyfont satsarbejde. Det gælder bl.a. gennembrudsværket, balletten *Les Biches* (1924) og hans kammermusik, koncerter, sange og klavermusik. Et alvorligere udtryk hører man i bl.a. operaen *Dialogue des Carmélites* (1957) og i hans mange religiøse korværker.

Sonaten for horn, trompet og basun er komponeret i perioden 1921-25, hvor han studerede kontrapunkt. I de år komponerede han overvejende kammermusik for blæseinstrumenter. Poulenc og hans gruppefællers interesse for markedsmusik med blæsere og halløj – og for Stravinskys ironiske neoklassik – viser sig i trioens utraditionelle besætning og hele udtryk: det tresatsede værk er fuldt af virtuos munterhed, der dog ikke udelukker forløb af stor melodisk skønhed, f.eks. i 2. sats. I 3. sats gør Poulenc elskværdigt grin med melodier fra det klassiske repertoire – som han udstafferer med skarpe dissonanser og »forkortede« harmonier.

Den danske komponist, violinist og dirigent **Carl Nielsen** er én af de største skikkelser i dansk musik, og hans indflydelse på de følgende generationer af danske kom-

ponister har været betydelig. Især fra begyndelsen af 1960'erne har hans værker desuden vundet stadig større international opmærksomhed og anerkendelse. Carl Niensens produktion spænder over bl.a. orkester-, kammer- og klavermusik, koncerter, operaer og anden scenemusik og ikke mindst en perlerække af danske sange. Allerede Carl Niensens to første symfo-

nier (1892 og 1902) viser en bevægelse bort fra romantikkens harmonisk baserede sats i retning af en tematisk udviklende, mangestemmig skrivemåde, som sammen med en utraditionel benyttelse af tonaliteten (med bl.a. kirketonale indslag) videreudvikles i de følgende symfonier. I den 6. og sidste (*Sinfonia semplice*

1925) er det kammermusikalske – som i fløjte- og klarinetkoncerten fra samme tid – stærkt fremtrædende; humoristiske og groteske indslag peger i retning af en nyorientering.

Carl Niensens fire publicerede strygekvartetter, der alle er komponeret i årene 1888-1906, faldt ikke i samtidens smag; i vore dage anses de dog for at være markante bidrag til den nordiske kammermusik omkring århundredeskiftet.

Strygekvartetten i g-mol op. 13 er fra 1888, men blev omarbejdet og først opført i 1897. Kvartetten er et friskt og ungdommeligt værk, som specielt i 1. sats overrasker med usædvanlige modulationer eller overraskende vendinger – med Niels W. Gades ord: *Noget roderi, men et begavet roderi*. Efter den syngende, senromantiske 2. sats følger en Scherzo, hvis trio med celloens humoristiske imitation af sækkepipen vækker associationer til landlig idyl eller måske ligefrem til Haydn, som ofte og gerne anvendte den slags virkemidler i sine strygekvartetter. I finalens reprise komponerer Carl Nielsen – formentlig inspireret af J. Brahms cykliske skrivemåde – et resumé, hvor hovedtemaerne fra 1. og 3. sats spilles samtidigt.

Matthew Arnold: Dover Beach

The sea is calm tonight,
 The tide is full, the moon lies fair
 Upon the straits; on the French coast the light
 Gleams and is gone; the cliffs of England stand
 Glimm'ring and vast, out in the tranquil bay.
 Come to the window, sweet is the night-air!
 Only, from the long line of spray
 Where the sea meets the moon-blanch'd land,
 Listen! You hear the grating roar
 Of pebbles which the waves draw back, and fling,
 At their return, up the high strand,
 Begin, and cease, and then again begin,
 With tremulous cadence slow, and bring
 The eternal note of sadness in.

Sophocles long ago
 Heard it on the Aegean, and it brought
 Into his mind the turbid ebb and flow
 Of human misery; we
 Find also in the sound a thought,
 Hearing it by this distant northern sea.

The sea of faith
 Was once, too, at the full, and round earth's shore
 Lay like the folds of a bright girdle furled.
 But now I only hear
 Its melancholy, long, withdrawing roar,
 Retreating to the breath
 Of the night-wind, down the vast edges drear
 And naked shingles of the world

Ah, love, let us be true
 To one another! for the world, which seems
 To lie before us like a land of dreams,
 So various, so beautiful, so new,
 Hath really neither joy, nor love, nor light,
 Nor certitude, nor peace, nor help for pain;
 And we are here as on a darkling plain
 Swept with confused alarms of struggle and flight,
 Where ignorant armies clash by night.

Havet ligger roligt i nat,
 tidevandet er på sit højeste, månelysen skinner
 over strædet; på den franske kyst
 funkler og svinder lyset; Englands klipper står dér
 og skinner mat og øde ved den rolige bugt.
 Kom til vinduet, yndig er natteluft!
 Fra den lange stribe af skumsprøjt
 hvor søen møder det måneblege land,
 lyt! hører du den knitrende brusen
 af småsten som bølgerne trækker med sig ud
 og slynger tilbage højt op på stranden,
 begyndelse og ophør og begyndelse igen
 langsomt i en sitrende kadence og bringer
 med sig en tone af evig tristesse.

Oversættelse

For lang tid siden
 hørte Sofokles den i Ægæerhavet og den
 fik ham til at tænke på den menneskelige
 lidelses disede flod og ebbe.
 Vi møder også i lyden en tanke,

når vi hører den fra dette fjerne nordlige hav.
 Også troskabens hav
 var engang fyldt op og spændte sig om jordens kyster
 som et glitrende bælte.
 Men nu hører jeg kun
 dets melankoli, en langstrakt buldren,
 når det som nattevindens åndepust trækker sig
 tilbage
 til den fjerne verdensrands ensformige
 og nøgne rullesten.

Ak, elskede, lad os være tro
 mod hinanden! Thi verden som synes
 at ligge foran os som et drømmeland,
 så mangfoldigt, så smukt, så nyt
 har hverken glæde eller kærlighed eller lys
 ej heller vished eller fred eller hjælp mod smerten;
 og vi er her som på en dunkel kampplads
 jaget af kampens og flugtens uro
 hvor uvidende hære tørner sammen ved nattetide.

THISTED MUSIKTEATER, SØNDAG DEN 31. AUGUST KL. 19.30

Hans Abrahamsen (f. 1952), 8 Canons af J.S. Bach (arrangeret 1994)

fløjte: Agita Cerusa, Letland
 klarinet: Jesse Struck, USA
 vibrafon: Dominique Brunchmann, Canada
 guitar: Katalin Koltai, Ungarn
 klaver: Juliana Karlslian, Rusland
 violin: Diana Roche, Spanien
 cello: Tittit Ekelöf, Sverige

György Kurtág (f. 1926), Bagatelles op. 14d (1981)

Furious Chorals
 Hommage à J.S. Bach
 Dirge
 The Crazy Girl with the Flaxen Hair

fløjte: Lina Baublyte, Lithauen
 kontrabas: Andrea Gehring, Tyskland
 klaver: Juliana Karslian

Eblis Álvarez (f. 1977), Trio i tre satser (2003)

violin: Diana Roche, Spanien
 fløjte: Agita Cerusa, Letland
 guitar: Katalin Koltai, Ungarn

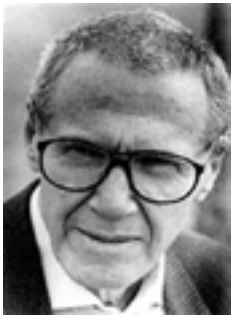
Igor Stravinsky (1882–1971), Historien om en soldat (1918)

fortæller: Jakob Bloch Jespersen, Danmark
 klarinet: Jesse Struck, USA
 fagot: Reiner Burkins, Letland
 kornet: Dennis Andersen, Danmark
 basun: Lea Gerhardt, Danmark
 violin: Diana Roche, Spanien
 kontrabas: Andrea Gehring, Tyskland
 slagtøj: Dominique Brunchmann, Canada

Præsentation af Hans Abrahamsen, 8 Canons af J.S. Bach, se siderne 7-8

Igor Stravinsky

György Kurtág er født i 1926 i Lugos (dengang Ungarn, nu Rumænien). Han flyttede i 20-årsalderen til Budapest, hvor han gennemførte sine musikalske studier i klaver og komposition, dog med et enkelt studieår i Paris, hvor han bl.a. studerede hos Milhaud og Messiaen. Kurtágs musik er først i de senere år blevet optaget i den vestlige verdens koncertprogrammer, men man behøver kun at lytte til et par af hans opfindsomme værker, før man genkender den distinkte, raffinerede og dybt originale stil, der helt er hans egen.

Kurtág har modtaget en længere række musikpriser, som nu ved en koncert torsdag den 18. september 2003 i Radiohusets Koncertsal suppleres med den danske Léonie Sonnings Musikpris. Ved koncerten uropføres et værk, som Kurtág skriver på for tiden: Concertante for violin, bratsch og orkester.

Bagatelles op. 14 d er komponeret i 1981 og tilegnet den engelske fløjtenist Michelle Lee.

Eblis Álvarez er uddannet som klassisk guitarist og komponist ved universitetet i Columbias hovedstad Bogota med eksamen i 2002. For tiden fortsætter han sine kompositionsstudier ved Det Kgl. Danske Musikkonservatorium. Den foreliggende trio er et endnu ikke færdigbearbejdet værk, som komponisten sammen med musikerne arbejder videre med under Thy Masterclass 2003.

Værket er inspireret af latin-amerikansk traditionel musik præget af rytmiske og klanglige eksperimenter. Værket, der til tider benytter utraditionelle spillemåder, er teknisk krævende.

I 1917 boede **Igor Stravinsky** i Geneve. 1. Verdenskrig havde afbrudt samarbejdet med Serge Diaghilev, til hvis Ballets Russes han 1910-13 havde skrevet sine tre verdensberømte balletter L'Oiseau de feu (Ildfuglen), Petrusjka og Le Sacre du printemps (Forårsofferet), der alle er komponeret for meget stort orkester. Stravinsky var nu isoleret i det neutrale Schweiz uden forbindelse til sit franske forlag og derfor uden indtægter – og uden kontakt med publikum. Derfor

nærede han ingen forhåbninger om at få større værker opført. I stedet koncentrede han sig om at komponere værker af mindre omfang.

Sammen med forfatteren Charles-Ferdinand Ramuz, dirigenten Ernest Ansermet og billedkunstneren René Auberjonois, der ligesom Stravinsky manglede penge, planlagde han med turné for øje Historien om en soldat, et værk, som kunne opføres for små midler og med få medvirkende.

Værket – opført første gang den 28. september 1918 i Lausanne – blev epokegørende ved sin forening af modernistisk musik og eksperimenterende teater. Ramuz skrev teksten, Auberjonois lavede kostumer og dekorationer og Ansermet dirigerende. Forretningsmanden og amatørklarinetlisten Werner Reinhardt finansierede projektet.

Historien om en soldat er et melodrama – dvs. et værk, hvis tekst deklameres med ledsagelse af instrumentalmusik. Det fremgår af partiturets titelblad, at værket skal læses, spilles og danses. Fortælleren, djævelen og soldaten (der her reciteres af én person) har taleroller. Prinsessen har ingen tekst.

Handlingen er hentet fra et eventyr af den russiske forfatter Alexander Afanasiev, som Stravinsky medbragte fra Rusland. Eventyret er en Faust-travesti, en ironisk omskrivning af et dybt alvorligt tema: om mennesket, der sælger sin sjæl til djævelen for at opnå rigdom og indsigt – en dårlig handel, der altid ender i katastrofe. I vesteuropæisk tradition har temaet været kendt og digterisk behandlet siden 1500-tallets bøger om Faust.

Vi hører om soldaten, der giver sin violin (sin sjæl) til djævelen i bytte for en bog, som giver svar på ethvert spørgsmål. Soldaten tilbringer tre dage hos djævelen – i virkeligheden tre år. Da han vender tilbage til sin landsby, kan ingen genkende ham, selv ikke hans mor eller forlovede. Soldaten søger trøst i den velstand, som han ved bogens hjælp kan opnå, men penge bringer ham ingen lykke. Han river bogen i stykker og genoptager sin tidligere enkle tilværelse.

En dag hører han, at kongens datter er syg, og at den, der kan helbrede hende, vil få prinsessen og hele kongeriget. Derfor begiver han sig til hovedstaden for at gøre sin lykke. Her møder han djævelen, der er ude i samme ærinde. Han har soldatens violin med sig.

Soldaten og djævelen spiller kort, og soldaten taber al sin ejendom, men vinder violinen tilbage.

Soldatens violinspil helbreder prinsessen, og hun og soldaten gifter sig. Djævelen sværger hævn, hvis soldaten nogensinde betræder hans domæne. Efter nogen tid lider soldaten af hjemve og begiver sig derfor afsted mod sin landsby. Djævelen fanger ham og bærer ham bort for øjnene af den ulykkelige prinsesse.

Denne historie er ikke speciel russisk, men genfindes flere steder i den europæiske eventyrtradition, f.eks. hos brødrene Grimm. Det overnationale har Stravinsky understreget ved at udforme historien, så den kan foregå hvor som helst. På fransk finder handlingen sted entre Denges et Denezzy, på tysk zwischen Chur und Wallenstadt og på engelsk twixt Rockhill and Lode.

Stravinsky understreger det universelle ved at genbruge musik, der dækker et bredt stilistisk spektrum i tid og rum: amerikansk ragtime, argentinsk tango, Bachs koraler og wienervals. Kun ved violinstemmen, der udtrykker soldatens sjæl og identitet, hæfter der en høj grad af russisk folkemusikalsk kolorit. Den spiller ofte i lavt register med dob-

beltgreb og spil på strengene med »hoppende« bue (spiccato). Violinstemmens udformning er i høj grad med til at bestemme værkets »sound«.

Stravinsky skrev værket for syv instrumenter. Orkestrets familier er hver repræsenteret ved et højt og et dybt instrument; træblæserne ved klarinet og fagot, messingblæserne ved kornet og basun, strygerne ved violin og kontrabas. Det righoldige slaggtøj trakteres af én musiker. Med den besætning opnår Stravinsky en yderst heterogen (opsplittet) instrumentalklang, der i høj grad fremhæver det enkelte instruments individuelle karakter.

For samtiden har det mest forvirrende ved Stravinskys musik sikkert været de konstant indskudte brudflader, der i harmoniske, melodiske og rytmiske forløb hindrer oplevelsen af sammenhæng i den forstand, vi kender det fra den klassisk-romantiske musik.

Stravinskys antiromantiske og køligt-intellektuelle holdning til formning, hvor opsplittede elementer fra traditionen følger sig efter en ny orden, har sin billedkunstneriske parallel i Picasso, Braque og Legers kubistiske malerier fra tiden 1907-14.

VIBORG MUSIKSAL, GRAVENE 25, VIBORG, MANDAG DEN 1. SEPTEMBER KL. 19.30

Igor Stravinsky (1882–1971), Historien om en soldat (1918)

fortæller: Jakob Bloch Jespersen, Danmark
 klarinet: Jesse Struck, USA
 fagot: Reiner Burkins, Letland
 kornet: Dennis Andersen, Danmark
 basun: Lea Gerhardt, Danmark
 violin: Diana Roche, Spanien
 kontrabas: Andrea Gehring, Tyskland
 slagtøj: Dominique Brunchmann, Canada

Johannes Brahms (1833–97), Klaverkvintet i f-mol op. 34 (1864)

Allegro non troppo
 Andante, un poco adagio
 Scherzo: Allegro – Trio
 Finale: Poco sostenuto – Allegro non troppo – Presto, non troppo

klaver: Juliana Karstian, Rusland
 1. violin: Pawel Zuzanski, Polen
 2. violin: Mari-Katariina Roth, Finland
 bratsch: Julien Heichelbech, Frankrig
 cello: Tittit Ekelöf, Sverige

Viborg Musiksal

Præsentation af Igor Stravinsky, Historien om en soldat, se siderne 21-22

Johannes Brahms efterlod sig 24 stort anlagte kammermusikværker, heraf 17 med klaver. I hans samlede produktion har kammermusikken derfor lige så stor vægt som de fire symfonier, liederne og klavermusikken.

Skønt Brahms selv var en fremragende pianist, udarbejdede han i første omgang sin klaverkvintet i f-mol op. 34 som en strygekvintet med to celli. Brahms' ven, violinisten Joseph Joachim, rådede ham til at omarbejde værket til en sonate for to klaverer, i hvilken version Brahms sammen med Carl Tausig opførte det i 1864. Det var Clara Schumann, der stod bag den endelige udformning som klaverkvintet.

I 1. sats spilles hovedtemaet først unisont prøvende i 1. violin, cello og klaver, før det med et udtryk af eksplosiv energi vender tilbage for at lede til sidetemaet i cis-mol. 1. sats, der er komponeret som en sædvanlig sonateform med gennemføringsdel og reprise, efterfølges af en indadvendt, rolig 2. sats i As-dur.

3. sats begynder tilbageholdt – med celloens pizzicati som akkompagnement til

et synkoperet tema – men roen varer kun kort: satsen udvikler sig hurtigt i et uhyre dramatisk og rytmisk fortættet forløb, hvor ikke mindst den virtuose og stort anlagte klaverstemme stiller pianisten på alvorlig prøve.

Finalens langsomme indledning opbygger en stærk melodisk og harmonisk

spænding, som udløses, når celloen præsenterer satsens hovedtema. Finalen, der i forbindelse med et koncentreret tematisk arbejde udfolder en overvældende strøm af motorisk energi, har ikke en egentlig gennemføringsdel, men munder ud i en koda (Presto, non troppo), der bekræfter værkets tematiske og harmoniske helhedspræg.

Clara Schumann ved flyglet med ægtemanden, Robert Schumann, lyttende i baggrunden

SJØRRINGVOLD EFTERSKOLE, SJØRRING, TIRSDAG DEN 2. SEPTEMBER KL. 19.30

Carl Nielsen (1865–1931), Serenata invano (1914)

klarinet: Jesse Struck, USA
 fagot: Reinis Burkins, Letlandhorn
 horn: Stine Jensen, Danmark
 cello: Valeri Zilman, Rusland
 kontrabas: Andrea Gehring, Tyskland

Franz Schubert (1797–1828), Oktet i F-dur D. 803 (1824)

Adagio – Allegro

Adagio

Allegro vivace – Trio

Andante med variationer

Menuetto: Allegretto

Andante molto – Allegro

1.violin: Pawel Zuzanski, Polen
 2.violin: Mari-Katariina Roth, Finland
 bratsch: Julien Heichelbech, Frankrig
 cello: Valeri Zilman, Rusland
 kontrabas: Andrea Gehring, Tyskland
 klarinet: Jesse Struck, USA
 fagot: Reinis Burkins, Letland
 horn: Stine Jensen, Danmark

Sjørringvold Efterskole

Programpræsentation, se siderne 11–12

Thy Masterclass Kammermusikfestival

KIRSTEN KJÆRS MUSEUM, LANGVAD, TIRSDAG DEN 2. SEPTEMBER KL. 19.30

Peter Erasmus Lange-Müller (1850–1926), Klavertrio i f-mol op. 53 (1890)

Moderato con moto

Allegro piacevole – l'istesso tempo (scherzando) – Tempo I

Allegro con brio, ma non troppo presto

klaver: Artur Pacewicz, Polen
violin: Diana Roche, Spanien
cello: Tittit Ekelöf, Sverige

Ingolf Dahl

Ingolf Dahl (1912–1970), Duettino concertante (1966)

Alla marcia

Arioso accompagnato

Fughetta (Allegro moderato ed energico)

Presto Finale (Prestissimo)

fløjte: Agita Cerusa, Letland
slagtøj: Dominique Brunchmann, Canada

Johannes Brahms (1833–97),

Klavertrio nr. 3 i c-mol op. 101 (1886)

Allegro energico

Presto non assai

Andante grazioso

Allegro molto

klaver: Artur Pacewicz, Polen
violin: Diana Roche, Spanien
cello: Tittit Ekelöf, Sverige

Programpræsentation, se siderne 14–15

Kirsten Kjær Museum

HILLERSLEV KIRKE, ONSDAG DEN 3. SEPTEMBER KL. 19.30

György Kurtág (f. 1926), A Kis Csava (Den lille knibe) op. 15b (1978)

Fanfare in the Manner of Mussorgsky

Hymn in the Manner of Stravinsky

Scherzo Nachtstück (Underground with Dostojevsky)

piccolofløjte: Lina Baublyte, Lithauen

basun: Lea Gerhardt, Danmark

guitar: Katalin Koltai, Ungarn

Toru Takemitsu (1930–1996), Toward the Sea I (1981)

The Night - Moby Dick - Cape Cod

fløjte: Lina Baublyte, Litauen

guitar: Katalin Koltai, Ungarn

Francis Poulenc (1899–1963), Sonate (1922)

Allegro moderato: Grazioso

Andante: Très lent

Rondeau: Animé

horn: Stine Jensen, Danmark

trompet: Dennis Andersen, Danmark

basun: Lea Gerhardt, Danmark

Carl Nielsen (1865–1931), Strygekvartet nr. 1 op. 13 i g-mol (1888)

Allegro energico

Andante amoroso

Scherzo: Allegro molto

Finale: Allegro (inquieto)

1. violin: Mari-Katariina Roth, Finland

2. violin: Pawel Zuzanski, Polen

bratsch: Julien Heichelbech, Frankrig

cello: Valeri Zilman, Rusland

Hillerslev Kirke

György Kurtág er født i 1926 i Lugos (dengang Ungarn, nu Rumænien). Han flyttede i 20-årsalderen til Budapest, hvor han gennemførte sine musikalske studier i klaver og komposition, dog med et enkelt studieår i Paris, hvor han bl.a. studerede hos Milhaud og Messiaen. Kurtágs musik er først i de senere år blevet optaget i den vestlige verdens koncertprogrammer, men man behøver kun at lytte til et par af hans opfindsomme værker, før man genkender den distinkte, raffinerede og dybt originale stil, der helt er Kurtágs egen.

Ved en koncert torsdag den 18. september 2003 i Radiohusets Koncertsal modtager Kurtág den danske Léonie Sonnings Musikpris. Ved koncerten uropføres et værk, som Kurtág skriver på for tiden: Concertante for violin, bratsch og orkester.

A Kis Csáva for den mildest talt uortodokse besætning guitar, piccolofløjte og basun, blev komponeret i 1979 til en maleriudstilling i Ungarn – hvilket dermed også forklarer værkets første sats, den korte basunsolo, som – med et glimt i øjet – refererer til promenadete-maet i den russiske komponists Udstillingsbillleder. I den langsomme sats, Hymn in the Manner of Stravinsky,

smelter basunen og piccoloen sammen (!) i en fælles sats med guitareren som kontrasterende element. Referencen til Stravinsky er her den tørre humor, der høres, efterhånden som satsen skrider frem. Tredje sats er en kort, humoristisk Scherzo, mens finalen, Nachtstück med undertitlen Underground with Dostojevsky, prøver at genskabe den atmosfære af mystik, spænding og uhygge, som forfatterens Notes from the Underground formidler.

Præsentation af Toru Takemitsu, Toward The Sea 1, se side 17

Præsentation af Francis Poulenc, Sonate, se siderne 17-18

Præsentation af Carl Nielsen, strygekvartet nr. 1 op. 13, se side 18

TM 2001

THISTED MUSIKTEATER, TORSDAG DEN 4. SEPTEMBER KL. 19.30

György Kurtág (f. 1926), A Kis Csava (Den lille knibe) op. 15b (1978)

Fanfare in the Manner of Mussorgsky

Hymn in the Manner of Stravinsky

Scherzo

Nachtstück (Underground with Dostojevsky)

piccolofløjte: Lina Baublyte, Lithauen

basun: Lea Gerhardt, Danmark

guitar: Katalin Koltai, Ungarn

Bohuslav Martinu (1890-1959), Trio (1949)

Poco allegretto

Adagio

Allegretto scherzando

fløjte: Agita Cerusa, Letland

cello: Tittit Ekelöf, Sverige

klaver: Artur Pacewicz, Polen

Johannes Brahms (1833-97), Klaverkvintet i f-mol op. 34 (1864)

Allegro non troppo

Andante, un poco adagio

Scherzo: Allegro – Trio

Finale: Poco sostenuto – Allegro non troppo
– Presto, non troppo

klaver: Juliana Karslian, Rusland

1. violin: Pawel Zuzanski, Polen

2. violin: Mari-Katariina Roth, Finland

bratsch: Julien Heichelbech, Frankrig

cello: Tittit Ekelöf, Sverige

*Præsentation af György Kurtag,
A Kis Csava, se side 29*

Den tjekkiske komponist Bohoslav Martinu blev uddannet i Prag, men opholdt sig fra 1923 i Paris, hvor han studerede hos Albert Roussel. Nazisternes indmarch i Frankrig fordrev ham siden til USA. Fra 1953 levede han igen i Europa.

Martinu var en meget produktiv komponist. Alene inden for kammermusikken findes mere end 90 værker rækkende fra gængse former som strygekvartet og klavertrio til blokfløjtekvintet og andre utraditionelle besætninger.

Det er ikke overraskende, at denne livlige og farverige trio er blevet en klassiker inden for sin genre.

*Præsentation af Johannes Brahms,
Klaverkvintet op. 34, se side 24*

Bohoslav Martinu

**AFSLUTNINGSKONCERT
THISTED MUSIKTEATER,
FREDAG DEN 5. SEPTEMBER KL. 19.30**

Program udleveres ved koncerten

TM 2002

SKOLEKONCERTER 2003

Thy Masterclass har gennem årene lagt vægt på at give skolekoncerter, hvor eleverne på hjemmebane møder klassisk kammermusik. I år bliver der koncerter følgende steder:

Torsdag den 28. august,
Nordvestjysk Handelsgymnasium

Fredag den 29. august,
Thisted Gymnasium

Fredag den 29. august,
Tømmerby-Lild skole

Mandag den 1. september,
VUC, Thisted

Mandag den 1. september,
Sydthy Friskole

Tirsdag den 2. september,
VUC, Nykøbing

Tirsdag den 2. september,
M.C. Holms Skole, Nykøbing

Onsdag den 3. september,
Sundby Friskole

Tekst og redaktion: Karin Kvist Iversen,
Jørgen Munk og Orla Vinther

TM-billeder: Bent Nielsen

Layout og tryk: Trykkeriet Friheden ApS

TM 1998

Hovedsponsor Nordea

*For støtte til gennemførelse af Thy
Masterclass Kammermusikfestival
2003 takkes*

Statens Musikråd
Viborg Amt
Hanstholm Kommune
Sydthy Kommune
Thisted Kommune

Carl Nielsen og Anne Marie
Carl Niensens Legat

Danmarks Nationalbanks
Jubilæumsfond af 1968

Dronning Margrethe og
Prins Henriks Fond

Thy Masterclass Erhverv,
medlemmer 2003

AB Metal A/S
Alkaline Batteries A/S
American Tool Companies A/S
Cimbria A/S
Coloplast A/S
Forsikringselskabet Thisted Amt
G/S
Grafisk Hus
H.M. Teknik A/S
Hanstholm Fiskemelsfabrik A/S
Hr. Harry Hjaltelin
Nordthy Klinik for Fysioterapi
Nordvestjysk Handelsgymnasium
m.m.
OTICON A/S
Thisted Dagblad
Thisted Handels- og Industrifor-
ening
TICAN a.m.b.a.
Tømmergården Thisted-Hanst-
holm A/S
Vestjysk Bank A/S
WESTAG ApS

Øvrige sponsorer

A/S Thisted Bryghus
Beredskabskorpset Beredskabs-
center Nordjylland
Fast Plast A/S
Flensted A/S
Højland Biler I/S
Haaning Automobile I/S
Juhl-Sørensen A/S
Jysk Sengetøjslager
Konpap A/S
Mejerigården A/S
Nordthy Biscuits A/S
Photo Care
Sophies Bageri
Thisted Bank
Thisted Bibliotek